

La tràgica fi de l'alcalde de Vilassar de Mar, en Llorenç Carrau i Gelpí

Al Singladures de juny de 1989 vàrem encetar aquesta secció amb la reproducció d'un text dedicat als «dos Vilassar» que el mestre Pau Vila va publicar al Diari de Reus l'abril de l'any 1931. Avui reproduïm el següent article signat per C. de Burriach, pseudònim que utilitzava el vilassarenc Pere Julià i Sust, molts anys secretari de l'Ajuntament, i que fou publicat al diari El Matí del dissabte dia 28 d'octubre de 1933.—Bas.

L'any 1849 era alcalde d'aquesta vila En Llorenç Carrau i Gelpí (a) *Pilot*, de 40 anys d'edat, casat, el qual posseïa una fàbrica de filats, que ell directament administrava, al carrer del Roser, on també tenia el seu domicili.

A darrers de març de l'any esmentat, vingueren al poble una partida de carlins, anomenats aleshores matiners, i reclamaren certes contribucions que venien exigint als pobles per al sosteniment de la seva causa, i com sigui que no hi havia a la caixa comunal cabals per a satisfer-les, s'endugueren en penyora el dit alcalde, tal com ho havien fet abans amb el de Cabrera de Mataró, cap a l'alta muntanya. Un mosso del senyor Carrau, amb la tartana de la fàbrica, per encàrrec de la família, va seguir a certa distància el comboi, i aconseguí, en arribar al Montseny, de parlar amb l'amo, el qual li va encarregar que digués a la seva esposa que l'anés a veure. Quan, a l'endemà, aquesta va arribar al lloc indicat, ja els matiners havien marxat i foren infructuoses totes les diligències que feren per tal de saber el seu parador.

Les esmentades forces toparen el dia 11 del següent mes d'abril amb les tropes d'Isabel II, als voltants de Can Greixes, del poble de Sant Martí de Capolat, del partit de Berga, on sostingueren un gran foc, del qual en resultaren dos morts, que foren enterrats el mateix dia, per disposició de la Justícia, al Cementiri del mateix poble.

Sabut pel fabricant de Berga En Climent Floriach, gran amic de la família Pilot, que en l'esmentat foc havia mort un alcalde del Maresme, i amb el pressentiment que fos el seu amic Carrau, junt amb un altre veí de Berga, anomenat Joan Bouse, varen sol·licitar llicència del Vicari General de Solsona i permís de l'autoritat civil, per a l'exhumació dels dos cadàvers, i una vegada obtingudes, el dia 21 del mateix mes, a presència dels esmentats senyors i dels testimonis Cristòfor i Josep Freixa i Bonaventura Clarís, els quals, una vegada desenterrats els cadàvers, justificaren que un d'ells era el d'En Llorenç Carrau (a) *Pilot*, al qual coneixien per haver treballat a la seva fàbrica de Vilassar. Acabada la dita diligència, fou col·locat l'esmentat cadàver en una caixa de fusta i tornat a enterrar, fent el mateix amb l'altre, que no pogué ésser identificat.

Per mediació de l'esmentat Climent Floriach fou sabedora la família de la tràgica fi d'En Llorenç Carrau i Gelpí, i rebé com a prova indubtable del seu reconeixement algun objecte del seu ús particular i un retall del vestit que portava.

L'alcalde de Cabrera, més afortunat que el de Vilassar, no sofrí cap dany, i tot seguit d'ésser alliberat va anar a visitar la família del difunt, per tal d'expressar-li el seu més viu condol.

La població, en aquells crítics moments, no va tenir consciència de la representació que ostentava aquell home, i com si es tractés d'un particular qualsevol, dividida, com passa molt sovint en la majoria de pobles, en dos bàndols, no va saber comprendre que el greuge ocasionat al seu representant, l'havien de sentir per un igual tots els veïns de la localitat, tant si eren blancs com si eren negres, tant verds com madurs, i no com va passar en el cas que relatem, que en lloc d'ajuntar-se tots a fi de rescatar el seu alcalde, una bona part de la població sortí amb l'estirabot que a casa el seu sogre, o sigui a Can Cintet de la Droga, eren prou rics per a fer-ho pel seu compte; però aquests, davant el perill, se n'anaren a viure temporalment a Mataró.

L'Ajuntament tampoc en aquells moments no va fer les gestions pròpies de la seva representació, i es limità el primer tinent d'alcalde, En Joan Matheu, conegut pel Roig d'En Xixet, junt amb el secretari En Pere Ribas, a anar algunes vegades a casa l'alcalde a fi de saber notícies d'ell, sense que s'hagi trobat cap document oficial que esmenti aquest fet, de tan extraordinària transcendència dintre la vida municipal. Els Ajuntaments successius tampoc no s'han recordat de perpetuar-lo. Tan sols els Govern, per mitjà del Sr. Masuet, de Mataró, va concedir a la vídua una pensió vitalícia de tres rals diaris, pensió que a la seva mort va gaudir la seva filla, fins al dia del seu casament.

C. DE BURRIACH

